

[Miljøministeren]

at man kan fastsætte regler om, at der skal opkræves et gebyr i forbindelse med materialets, produktets eller varens endelige bortskaffelse ved deponering eller forbrænding. Ingen af disse gebyrer fastsættes ud af den fri luft, der vil være tale om aftaler med de pågældende brancheorganisationer. Men at det er ufornuftigt, at man skal betale, hvis man særskilt belaster miljøet, kan jeg ikke rigtig se, og jeg har svært ved at se, at man kan sige det meget mere præcist. Det drejer sig om bortskaffelse eller deponering – der er ikke så store spillerum i det her.

Så spørger hr. Trøjborg også, hvorfor i alverden landbruget skal med ind i Genanvendelsesrådet. Det er faktisk, fordi vi mener, der i allerhøjeste grad er behov for udvikling af renere teknologi i landbruget.

Så er der miljømærkeordningen. Jeg er enig med hr. Trøjborg i, at det vil være nyttigt at se på de erfaringer, vi er ved at gøre med ordningen på området lov om kemiske stoffer og produkter. Der var en af ordførerne – jeg kan ikke lige huske hvem – der på et tidligere tidspunkt sagde, at det kunne være, vi kunne lave et miljømærke for et år ad gangen og dermed måske komme ud over en række af de problemer, som vi har, og det synes jeg kan være en meget god idé. Når det drejer sig om virksomheder, der ikke tilslutter sig en aftale, kan der fastsættes regler med den tilsvarende virkning. Voldgiftssystemet er kun for virksomheder, der er tilsluttet en aftale.

Hermed er jeg vist stort set igennem en række af de spørgsmål, som hr. Trøjborg rejste.

Jeg synes, vi må se på bemyndigelsessystemet. Jeg er enig i, at det er vigtigt, at lovgiverne arbejder med de væsentlige ting her, og jeg mener netop ved at lægge op til lovgivning på denne her facon at have bidraget til det.

Til hr. Ole Bernt Henriksen vil jeg sige, at jeg er meget enig i, at det er netop forebyggelsen, det er netop den mindst forurenende teknikanvendelse, og det er netop forhandling i samarbejde med industrivirksomhederne, som er vigtig, og som er nye koncepter i dette. Jeg tror, vi kan nå et langt stykke ad vejen, hvis vi laver aftaler. Jeg tror faktisk, det er én af måderne, hvorpå vi kan få et bedre samarbejde med virksomhederne, og jeg mener stort set, at den eneste mulighed, hvis vi skal lave noget på dette felt, er at indgå i et konstruktivt samarbejde.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Leif Hermann for ordene om lovforslaget og tilsagnet om at gå positivt ind i udvalgsarbejdet. Jeg er meget enig i, at det selvfølgelig drejer sig om, at vi ikke, når vi stiller krav om renere teknologi, samtidig laver nogle udhulende bestemmelser.

Så er det meget rigtigt, at der er nogle dilemmaer, når vi arbejder med kvotebestemmelserne. Jeg vil dog gerne understrege, at selv om man laver en overordnet kvoteaftale, er det ikke ensbetydende med, at amtet ikke kan stille lokale krav, og derfor var hele Vestkraftssituationen en specialsituation, fordi det ikke bare var et spørgsmål om lokale krav, det var også et spørgsmål om lokal teknik, idet nemlig deponerings sagen, som blev blandet ind i det, skulle løses ved hjælp af landsplandirektiver. Det er en lidt indforstået snak, men det er for at forkorte forhandlingen i betragtning af tidspunktet.

Jeg er også glad for tilslutningen til Miljøklagenævnet. Når hr. Leif Hermann kommer ind på aftaleprincippet, må jeg sige, at det er faktisk lykkedes, hvad angår de allerfleste batterier. Vi har nogle problemer tilbage om, hvordan vi håndterer spørgsmålet om de genopladelige batterier. Men batteriaftalen er faktisk et eksempel på noget, der er lykkedes. Også når det gælder opløsningsmidler, har vi et eksempel på en aftale med industrien, som er lykkedes. Jeg regner også med – men det kan vi komme nærmere ind på i samrådet – at det vil lykkes med PVC-området. Jeg erkender, at der er nogle konfliktområder, men det vil der altid være i disse sammenhænge.

Så ved jeg ikke, hvor meget jeg skal komme ind på Sorte Hest her. Men hr. Leif Hermann sagde, at lovgivningen ikke er meget værd, når den hænger i halen på andre. Jeg vil sige: Jeg har nogle love, jeg skal sikre bliver overholdt, og i sammenhæng med Sorte Hest nogle bygningsfredningslove. Hvis almindelige love skal sættes ud af kraft, er det Justitsministeriet og politiet, der skal gøre det, og det gør de så i henhold til nogle bestemmelser, der findes i retsplejeloven. Vi har her i landet et regelsystem, der gør, at nogle love i visse situationer kan sættes ud af kraft, og sådan må det også nødvendigvis være.

Til fru Hanne Severinsen skal jeg blot sige tak for ordførertalen; hr. Knud Linds tale behøver jeg vist ikke at kommentere.